

Arrest

nr. 344 533 van 8 april 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHUEREWEGEN
Britselei 47-49/5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 29 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 18 juli 2025 tot weigering van machtiging tot verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. SCHUEREWEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 juli 2025 een aanvraag in om machtiging tot verblijf, op grond van artikel 2 van het *Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan* (verder: het Uitvoeringsbesluit).

1.2. Op dezelfde dag werd een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN MACHTIGING TOT VERBLIJF

Mevrouw/Mijnheer

naam : M.

voornaam : O.

geboortedatum : [...].09.1988

geboorteplaats: Donetsk Oblast
nationaliteit : Oekraïne

Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:

Op 18/07/2025 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Bij de registratie van uw aanvraag werd u in gelegenheid gesteld alle relevante elementen aan te dragen. U legde volgende documenten voor: uw Oekraïens biometrisch paspoort (N° [...] - geldig van 14/09/2018 tot 14/09/2028) en uw Oekraïens intern paspoort (N° [...]).

In het kader van deze aanvraag verklaarde u in Oekraïne verbleven te hebben van 21/11/2020 tot 12/07/2025. Dit wordt echter niet bevestigd door de paspoortstempels in uw biometrisch paspoort gezien een stempel die bevestigt, dat u Oekraïne op 12/07/2025 verlaten heeft, ontbreekt. Naar aanleiding van deze verklaring werd u gevraagd om bijkomende bewijzen voor te leggen van uw vermeende verblijf in Oekraïne op 24/02/2022. U kon echter geen enkele vorm van bewijs voorleggen van uw vermeende verblijf in Oekraïne d.d. 24/02/2022. *Actori incumbit probatio: degene die een bewering doet, moet deze bewijzen, quod in casu non.* Op basis van deze elementen en gelet op het feit dat u uw vermeende verblijf in Oekraïne op het ogenblik van de Russische invasie op 24/02/2022 niet aannemelijk kan maken, kan worden gesteld dat u op 24/02/2022 niet in Oekraïne verbleef.

U verklaarde dat uw voormalige partner en uw twee minderjarige zoons in België verblijven. Uw voormalige partner en uw twee minderjarige zoons werden de tijdelijke bescherming toegekend. Wat uw voormalige partner betreft, merken we hierbij echter op dat deze niet tot uw gezinskern behoort. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. U hebt niet aangetoond dat er dergelijke bijkomende elementen zijn. Wat uw twee minderjarige zoons betreft, wijst de DVZ erop dat deze beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien wijzen we erop dat het u vrijstaat alle andere verblijfsrechtelijke mogelijkheden te benutten, met inbegrip van een aanvraag gezinshereniging. Derhalve is er geen sprake van een schending van de eventuele gezinskern en is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing. Bijgevolg houdt deze beslissing geen schending in van artikel 8 EVRM.

Tevens verklaarde u op geen enkel ogenblik tijdens de procedure medische problemen te ervaren. Deze beslissing houdt bijgevolg ook geen schending in van artikel 3 EVRM.

Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is.

Op basis van artikel 2, lid 1, a), van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en uit de overwegingen van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, en meer in het bijzonder uit overweging 14, blijkt duidelijk dat u, die op het moment van de Russische invasie op 24.02.2022 niet in Oekraïne verbleef, niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“2.1 Eerste Middel

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710,21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet- plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. Van Heule, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. Van Heule, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2,67-71).

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid zijn beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot hem conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. Suetens en M. Boes, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., Reeskens, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. Lambrechts).

De Raad van State eist dat de overheid tot hem voorstelling van de feiten (R.v.St. Speleers, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. Van Kouter, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., Thijs, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. Lambrechts Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier. Zij heeft dit echter niet gedaan. Zijn echtgenote en kinderen hebben de tijdelijke bescherming wel gekregen.

Het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie – althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Gelet op het gestelde in artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht verzoeker dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou gemotiveerd worden in de beslissing, quod non.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond.

De schending is om die reden voldoende bewezen.”

2.1.2. Met betrekking tot de formele motiveringsplicht merkt de Raad op dat de bestreden beslissing duidelijk uiteenzet uit waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming: zijn verklaring dat hij Oekraïne verliet op 12 juli 2025 wordt niet bevestigd door een uitreisstempel; dit houdt in dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij op reguliere wijze op het gegeven tijdstip Oekraïne heeft verlaten. Naar aanleiding hiervan werd verzoeker uitdrukkelijk verzocht aanvullend bewijs voor te leggen van zijn verblijf in Oekraïne op 24 februari 2022. Verzoeker heeft geen aanvullende bewijzen voorgelegd. De juridische en feitelijke grondslag van de beslissing is voor verzoeker kenbaar en laat hem toe met kennis van zaken te oordelen of een beroep zinvol is. Aan de formele motiveringsplicht is voldaan.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn echtgenote en kinderen wél de tijdelijke bescherming ontvingen, merkt de Raad op dat zulks de verzoeker er niet van vrijstelt aan te tonen dat hij in Oekraïne verbleef op 24 februari 2022. Elke aanvraag wordt op eigen merites beoordeeld.

De Raad merkt ten overvloede op dat de in het paspoort aanwezige stempels van 2020 en 2021 hooguit aantonen dat verzoeker op bepaalde tijdstippen in 2020-2021 in Oekraïne was, maar geen bewijs van verblijf in Oekraïne op 24 februari 2022 vormen. Nu verzoeker, hier uitdrukkelijk om verzocht, geen aanvullend bewijs heeft aangebracht, is het besluit dat verzoeker zijn verblijf in Oekraïne op 24 februari 2022 niet aantoon, niet kennelijk onredelijk. Verzoeker betwist in zijn middel ook niet de concrete vaststellingen van dit besluit. Evenmin voert verzoeker in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel elementen aan waarmee zou zijn nagelaten rekening te houden.

Het middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“2.3 Tweede Middel

In de richtlijnen van het UNHCR valt het volgende te lezen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, januari 1992, blz. 53, randnr. 205):

“De verklaringen van een asielzoeker kunnen voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, coherent en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten. De bewijslast rust in beginsel op de kandidaatvluchteling en hij moet in de mate van het mogelijke bewijzen aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Nadat een kandidaat-vluchteling aan de bewijslast die op hem rust heeft voldaan, is het vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet nagaan om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te onderzoeken en te beoordelen. Als uiteindelijk al het beschikbare bewijsmateriaal onderzocht is en de algemene geloofwaardigheid van de kandidaat-vluchteling afdoende is, dan dient hem het voordeel van de twijfel te worden toegekend.”

Er bestaat met andere woorden een gedeelde bewijslast tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen. De kandidaat-vluchteling moet geloofwaardige verklaringen afleggen en die zo goed mogelijk met bewijsstukken onderbouwen. Het Commissariaat-generaal is de enige asielinstantie met onderzoeksbevoegdheid en op haar rust dan ook een zekere “onderzoeksplicht”.

Het UNHCR, wiens asiel procedurele richtlijnen en adviezen de Belgische asielinstanties plegen over te nemen, verduidelijken in een nota onder meer het volgende over de bewijslast en de geloofwaardigheid bij asielaanvragen (Office of the UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, randnrs. 8-12 en 17):

[...] there is no necessity for the adjudicator to have to be fully convinced of the truth of each and every factual assertion made by the applicant.

[...] Inability to remember or provide all dates or minor details, as well as minor inconsistencies, insubstantial vagueness or incorrect statements which are not material may be taken into account in the final assessment on credibility, but should not be used as decisive factors.

[...] Failure to produce documentary evidence to substantiate oral statements should, therefore, not prevent the claim from being accepted if such statements are consistent with known facts and the general credibility of the applicant is good.

[...] Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable of being believed.

[...] Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's claim; that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt".

[...] there is no requirement to prove well-foundedness conclusively beyond doubt, or even that persecution is more probable than not. To establish "well-foundedness", persecution must be proved to be reasonably possible."

De rechtsleer geeft enkele richtlijnen omtrent de afwegingen die moeten gedaan worden alvorens te kunnen oordelen over de geloofwaardigheid van een asielrelaas bij het vaststellen van tegenstrijdigheden, zoals onder meer blijkt uit een uitgebreid rapport van de Canadese Immigratie- en Vluchtelingencommissie over de rechtspraak hieromtrent (Immigration and Refugee Board, Refugee Protection Unit, Assessment of Credibility in Claims for Refugee Protection, Canada, januari 2004, blz. 11 en 23-26):

[...] when assessing the credibility of a claimant, it is important to remember that all of the evidence, both oral and documentary, must be considered and assessed, not just selected portions of the evidence. Thus [...] should not selectively refer to evidence that supports its conclusions without also referring to evidence to the contrary. Furthermore, when assessing all of the evidence, it must be assessed together, not parts of it in isolation from the rest of the evidence. Evidence should, therefore, be treated in a consistent manner. [...]

[...] The existence of contradictions or inconsistencies in the evidence of a claimant or witness is a well accepted basis for a finding of lack of credibility. As discussed later (...), the discrepancies must be sufficiently serious and must concern matters that are relevant to the issues being adjudicated to warrant the adverse finding. [...]

The Federal Court has identified the following general factors as relevant to the assessment of inconsistencies or discrepancies:

[...] The discrepancies relied on by the Refugee Division [CRDD] must be real [...]. The Refugee Division must not display a zeal "to find instances of contradiction in the [claimant's] testimony ... it should not be over-vigilant in its microscopic examination of the evidence" [...]. The alleged discrepancy or inconsistency must be rationally related to the [claimant's] credibility [...]. Explanations which are not obviously implausible must be taken into account [...].

[...] Moreover, another line of cases establishes the proposition that the inconsistencies found by the Refugee Division must be significant and be central to the claim [...] and must not be exaggerated [...]." (eigen onderlijning)

Rekening houdend met deze richtlijnen omtrent het vaststellen van tegenstrijdigheden en het belang ervan voor het bepalen van de geloofwaardigheid van een asielrelaas, blijkt na toepassing ervan op de vele elementen in het administratieve- en rechtsplegingsdossier duidelijk dat verwerende partij in de bestreden beslissing op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie komt dat verzoeker, aan de hand van zijn verklaringen en documenten, het niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat zijn relaas en zijn vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Verwerende partij had bij een correcte invulling van de bewijslast in casu een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag in hoofde van verzoeker dienen te weerhouden, of minstens twijfel – in welk geval zij verzoeker het voordeel van de twijfel had kunnen én moeten toekennen. De bestreden beslissing mist dan ook voldoende feitelijke en juridische motivering en verwerende partij schendt daarmee de algemene en de bijzondere wettelijke motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing de genoemde beginselen van behoorlijk bestuur, die haar ervan dient te weerhouden doelbewust een interpretatie van de verklaringen van verzoeker te zoeken, waardoor zou blijken dat ze tegenstrijdig zijn met andere verklaringen, als tevens een coherente,

niet-contradictoire interpretatie mogelijk is. Diezelfde beginselen van behoorlijk bestuur verplichten haar eveneens rekening te houden met het geheel van afgelegde verklaringen en ander bewijsmateriaal, zonder elementen ervan geïsoleerd te bekijken en de elementen die de geloofwaardigheid van verzoeker ten goede komen te negeren. Verwerende partij diende alle elementen uit het dossier als een geheel te benaderen en ze te vergelijken met de algemeen gekende feiten, om op basis daarvan een oordeel te vellen over het asielrelaas van verzoeker. Uit het administratieve dossier blijkt, zoals hoger uiteengezet, dat verwerende partij met de bestreden beslissing deze beginselen geschonden heeft.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, heeft verzoeker de meest cruciale elementen wel degelijk aannemelijk gemaakt. Hij brengt de vertaalde geboorteakten van zijn kinderen bij (stuk 3).

Er kan dan ook geen serieuze discussie zijn over zijn aanwezigheid in Oekraïne voor de oorlog uitbraak.

Verzoeker zijn verklaringen zijn in het algemeen meer dan voldoende geloofwaardig, te meer dat zijn verklaringen daaromtrent ruimschoots bevestigd worden door algemeen bekende feiten en wetgeving. Door hierop te weinig te focussen in de bestreden beslissing, schendt verwerende partij haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.2. Verzoeker verwijst in zijn uiteenzetting naar UNHCR-richtlijnen inzake de bewijsregeling met betrekking tot verzoeken om internationale bescherming, alsook naar het voordeel van de twijfel. De Raad merkt op dat deze bewijsregels werden ontwikkeld in de context van de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Het beoordelingskader van de tijdelijke bescherming op grond van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 is anders van aard: het gaat niet om een individuele vluchtelingenstatus op basis van een persoonlijk vervolgingsrisico, maar om de vaststelling of een persoon behoort tot een objectief omschreven categorie op grond van zijn verblijf in Oekraïne op een bepaalde datum. De UNHCR-normen zijn op dit kader niet transponeerbaar. Hoewel uit, onder meer overweging 16 van het Uitvoeringsbesluit, kan worden afgeleid dat een soepele bewijsregeling mogelijk is, komt het nog altijd aan de verzoeker toe aannemelijk te maken dat hij op de bewuste datum in Oekraïne verbleef.

Met betrekking tot de geboorteakten van zijn kinderen, opgesteld in 2010 en 2014, tonen deze een familiale band aan, maar bewijzen deze niet dat verzoeker zelf op 24 februari 2022 in Oekraïne verbleef. Het middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“2.3 Derde Middel

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en 'T./ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat de familie van verzoeker woonachtig is te België. Er is dus alleszins sprake van een gezinsband. In de bestreden beslissing wordt zelf erkend dat zijn echtgenote en kinderen wél tijdelijke bescherming werd toegestaan.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deden dit in casu niet.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoeker, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. Vande Lanotte en Y. Haeck, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

Indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst dan kan hij zijn gezinsleven niet beleven. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

Bovendien voorziet art. 2, lid 1, c) EU 2022/382 dat gezinsleden van personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is, eveneens in aanmerking komen voor tijdelijke bescherming. Gezien het huwelijk, kan er geen serieuze discussie bestaan over het reeds vormen van een gezin in februari 2022. Het huwelijk dateert van vele jaren voordien, namelijk 1992. Dit artikel werd dan ook eveneens geschonden.

Het middel komt aldus ernstig voor. ”

2.3.2. Verzoeker voert aan dat zijn partner en twee minderjarige zoons in België verblijven en de tijdelijke bescherming genieten, en dat de bestreden beslissing zijn gezinsleven schendt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat de partner betreft, merkt de Raad op dat heeft verzoeker zelf bij de registratie van zijn aanvraag op 18 juli 2025 verklaard dat het zijn ex-vrouw betreft (administratief dossier, stuk 4). In de bestreden beslissing werd dan ook terecht gemotiveerd dat zij niet tot de gezinskern behoort bij gebreke aan bijkomende elementen van afhankelijkheid die de normale affectieve banden overstijgen. Verzoeker heeft dergelijke elementen niet aangetoond.

Wat de twee minderjarige zoons betreft, motiveert de bestreden beslissing dat deze niet gepaard gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder motiveert de bestreden beslissing dat het verzoeker toekomt om de wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, met inbegrip van een verzoek om gezinshereniging. Met zijn betoog weerlegt verzoeker deze motivering niet. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT